

De Hit van twee Mevrouwen

Klucht in drie bedrijven

door

WIM BISCHOT

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE HIT VAN TWEE MEVROUWEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **WIM BISCHOT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

SPELENDEN:

KAREL CARELSEN

SOPHIE (zijn vrouw)

FREDERIK CARELSEN

RIA (zijn vrouw)

LEEN

VICTORIE (schilderes)

JOSEF (medisch student)

DE BLIKKE (tuinman en gewezen inbreker)

DE NIEUWE (Freekje)

De twee broers, Karel en Frederik (\pm 50 jaar) bewonen samen een dubbelhuis. Frederik heeft een bovenkamer verhuurd aan een schilderes en Karel een aan een student.

Leen is de huishoudster voor beide gezinnen en een flinke tante uit een volksbuurt in Amsterdam.

De student Josef is van boeren-familie, hetgeen te merken is aan zijn spreken, doordat hij de E voor de letter N op het eind van een woord laat wegvallen. Hij draagt een gekleurd vest en een ringbaardje.

De Blikke is op en top de knaap van de vlakte en uit de volksbuurt, is \pm 40 jaar en draagt een vette pet.

De schilderes is een bohementype, draagt felle kleuren, opengewerkte kousen en buitenissige sieraden.

Freekje, het moderne dienstmeisje dat zich een net spraakje heeft aangeleerd, is 30 jaar.

DECOR:

Een serrekamer in het huis van Karel.
(gebloemd vrolijk bankstel en lichte gordijnen — een tafeltje achter de bank met een vaas bloemen — r. en l. een deur en openslaande deuren achter met uitzicht tuin — bureautje met telefoon)

TIJD:

midden zomer.

PLAATS:

even buiten de stad.

EERSTE BEDRIJF

Leen op — draagt een gebloemd schort — heeft een blaadje met een kop thee en een beschuit — een klok slaat acht uur — doet de deuren naar de tuin open — gordijnen netjes — gaat op de bank zitten met het blaadje op de knieën — juist als ze drinkt klinkt achter een slag en een geraas van serviesgoed dat stuk valt — Leen verslikt zich en zet een gezicht of de wereld vergaat — zij blijft krampachtig en als vastgenageld zitten — pauze — na even komt Sophie op — in pyama — zij zet haar bril op.

SOPHIE: Leen... wat gebeurt er?!

LEEN (*benauwd*): Oh... oh... (*slaat zich op de borst*) ...de student is de eerste dag al van de trap gebliksemd! (*hapt naar asem*)

SOPHIE: Wie...?! Wat...?! De student?!

KAREL (*steekt hoofd om de deur — in pyama*): Is er wat? Rolt er iets?

SOPHIE: De student is gevallen.

KAREL: Wie?

SOPHIE: De student!

KAREL (*slaperig*): De student?

SOPHIE: Ja, de student!

KAREL: Waar dan? (*zet bril op*)

SOPHIE: Van de trap!

KAREL (*wijst op Leen*): En zij dan?

SOPHIE: Sta niet te slapen, maar doe iets... doe iets!! (*Karel klopt Leen op schouder*) Nee! Niet zij! Hij!... (*wijst links*)

LEEN: Ik ben bijna gestikt in me beschuit. Mens... ik doch dal er in bleef. 'n Mens zou het kunne besterreve.

SOPHIE: Maar we kunnen hem toch niet laten liggen!

KAREL: Wie? Schreeuw niet zo.

SOPHIE: De student. Hij ligt. Onder aan de trap!

LEEN: O gut... da's waar. Hij ligt. We motte wat doen. (*geeft het blad aan Karel*) Pak u dit effe. We motte hem overend hellepe. (*hoest*) Er zit nog een geniepige kruimel.

SOPHIE: Nee Leen, jij niet. Laat mijn man gaan. Hij kan wel niet gekleed zijn. Karel, doe iets.

KAREL: Ja... ik... (*hij begint van de beschuit te happen*)

LEEN: Ik gaan. Ik heb voor zwaarder geschut gestaan.

JOSEF (*komt op — Allen kijken elkaar onthutst aan. Josef is in kamerjas — spreekt zelfs een tikje netjes, maar door het wegvallen van de E's lijkt het een wat boers accent*): Ik ben gevall'n. (*kijken elkaar weer stom aan*) Ik loop 's morgens zonder sloff'n. Dat zal het

zijn. De delen die stuk zijn van het servies zal ik betal'n.
Goed'nmorg'n.

SOPHIE: Wij dachten dat u... nou ja... Gelukkig maar dat er niets is
gebeurd. Geen ongelukken bedoel ik.

JOSEF: Neen. Ik ben nog de oud'n. Dit gebeurt nog al eens. U zal er
wel aan gewend rak'n. Tenminste dat hoop ik. Anders is het geen
uithoud'n.

KAREL: Nou... maakt u zich geen zorg. We wennen wel.

JOSEF: De eerste dag moet je wet'n, waar je moet lop'n. Anders ga je
naar bened'n. Zo als nu. We zullen het maar verget'n. Ik heb gelukkig
al ontbet'n.

LEEN (*tot Karel, die juist een tweede hap van de beschuit wou nemen*):
Misschien mag ik me beschuit terug.

SOPHIE: Karel... wat doe je?!

KAREL: Ik vergiste me.

JOSEF: Hebt u dat meer in de ochtend meneer Garels'n?

KAREL: Wat?

JOSEF: De kluts kwijtrak'n... in paniekstemming?

KAREL: Ik? Toe nou zeg! (*geeft blad aan Leen terug*) Ik en de kluts
kwijt... ha...!

SOPHIE: Nou... Karel...?

JOSEF: Dat moet u dan lat'n nakijk'n. (*Sophie knikt*)

KAREL (*nijdig*): Ik? Nakijken? Ben je nou helemaal! Sta niet ja te
knikken!

SOPHIE: Kom Karel. (*neemt hem mee af*) Aankleden Karel. Kom.

KAREL: Ik ben geen klein kind.

JOSEF: Elke ochtend een glas lauw water drink'n. (*Sophie knikt heftig*
— *samen AF.*) Heb ik u lat'n schrikk'n?

LEEN: Nou... effe wel. We valle hier nooit. Heb u geen letsel?

JOSEF: Neen hoor.

LEEN: Mag ik effe me thee opdrinken?

JOSEF: Maar natuurlijk. Laat u niet stor'n. (*Leen gaat zitten*) Ik hoorde
u hoest'n.

LEEN: Een korrel beschuit in me slokorgaan. (*als Josef „neen" schudt*)
Nee?

JOSEF: Er is één hap van de beschuit. En die is bij Carels'n naar binn'n.
(*gaat naast haar zitten*) Als je in het vak bent, let je op alle ding'n.

LEEN: Dan is het van de weeromstuit. Van die smak... van u.

JOSEF: Misschien. Dat kan ik zo en passant niet zegg'n.

LEEN (*angstig*): Wat heb ik? Passant?

JOSEF: Dit is geen diagnose.

LEEN: Gelukkig maar. Je hoort zoveel teugenswoordig.

JOSEF: Nou. En of.

LEEN: U komt van het land, niet?

JOSEF: Ik kom uit de provincie. Mijn ouders zijn her'nboer'n.

LEEN: Wat zijn ze?

JOSEF: Her'nboer'n.

LEEN: Ooooo... Dat is nog al wat.

JOSEF (*met superieur lachje*): Nou...! Als ik u van dienst kan zijn. Ik mag nog wel niet praktiser'n...

LEEN: Maar u weet er toch alles van.

JOSEF: Nou ja...

LEEN: Het is maar goed dat u hier in huis een kamer hebt gevonden. In de stad zit alles tot de nok vol. Het is hier rustig. En de mensen zijn aardig. Ze broer ook. Hiernaast. Beste mensen. Niet derekt rejaal, maar wel goei-ig. En met het wiek... of hoe heet dat, dan zijn ze allemaal thuis. Zo als nou. Ze broer hiernaast heb een dame op kamer. Ik zeg maar dame, omdat u het zelf wel ziet. Je mot ze eigenlijk ook eerst lere kenne voor je een uitspraak doet. Ze is van het nieuwe soort. U weet wel. Van zo kort en zo ope. En kouse van me zus en me zo. Maar je zoekt geen spatje verf bij d'r. Op d'r klere is ze zo. Ze draagt die nieuwe rommel. Artestiek. Vlodderigachtig.

JOSEF: Ik zal wel eens kijk'n.

LEEN: Ik hoef u niks te vertellen.

JOSEF: Ik ga me nu wass'n. (*staat op*) En kled'n. Ik zou elk'n ochtend een glas lauw water drink'n als ik u was.

LEEN: Ik? Maar ik ga elke ochtend prompt... Oh...!

JOSEF: Toch drink'n. Half lauw. (*AF*) Goed'n-morg'n.

LEEN (*zit met open mond*): Ik... lauw...? (*lacht voor zichzelf*) Hij zal 't wel ween. (*heeft hem nagedaan*)

JOSEF (*terugkomend; in de deur*): Zijn hier wel eens kinder'n die blèr'n?

LEEN: Eh... wat zegt u? Kinderen? We hebben geen kinderen, als u begrijpt wat ik bedoel! En ze blèren ook niet.

JOSEF: Met oog op studer'n. (*AF*)

LEEN (*voelt aan de keel*): Toch kriebelt het. Geen beschuitkruimel. En ik heb geen diagnose. (*Sophie hoest achter de deur — Leen luistert gespannen*)

SOPHIE (*komt op*): Wat sta je te luisteren?

LEEN: U hoest zo. Ik dacht: diagnose.

SOPHIE: Hoe kom je aan dat woord? Je weet niet eens wat het betekent.

LEEN: Dat denkt u maar. (*voelt aan de keel*) En passant. (*AF met blaadje*)

(Sophie kucht — voelt dan aan de keel)

RIA *(vanuit de tuin op)*: Hallo...! Wat zijn jullie vroeg vanochtend. En dat op zaterdag.

SOPHIE: Karel wil vissen.

RIA: Dat had hij met Frederik afgesproken, maar die ligt nog in bed. Wat heb je? Keelpijn?

SOPHIE: Hoe kom je erbij? Ik ben geschrokken.

RIA: Nou... het kon toch. Ik sta wat vroeger op. Ik heb wel eens last van hoofdpijn als ik laat op sta. Dat hebben trouwens veel mensen. Alleen Frederik nooit. Waarvan ben je geschrokken?

SOPHIE: De student is van de trap gevallen.

RIA: Nu al? Hij is pas een dag hier. Bezeerd?

SOPHIE: Gelukkig niet. Hij is een keurige jongen.

RIA: Die kunnen ook een poot breken.

SOPHIE: Wat zeg je dat... poot.

RIA: Dat leer ik van Leen.

SOPHIE: Dan gaan we er niet op vooruit.

LEEN *(komt op)*: Nou laat ik ook een bord uit me jatten rolle.

SOPHIE: Leen... wat een taal! Hoe komt dat nou?

LEEN: Ik doch... kom, ik zal de student een vers koppie thee brengen...

SOPHIE: Een vers...?

LEEN: Mevrouw Sophie... hoor es effe, we zijn nou met een mannetje meer en uit dat kleine potje gaan maar drie koppies thee. Meneer wil sterk, u wil sterk, over mijn praat ik maar niet eens en toen heb ik de student maar een scheut water er bij gegeven, wat ik achteraf niet over me hart kon verkrijgen. Vooral nou ik weet dat hij een mens is. Een mens die iets voor een ander over heef en teugen mijn zei dat ie zonder dat ie prakkizeren mag me van dienst wil zijn. Dus nou motte we niet gaan beknibbele op twee blaadjes thee, zeker niet teugen over iemand die bijna ze dokteraal heb en waar we nog plezier van kenne hebbe. En dat bord wat ik uit me poot heb late rulle, zal ik wel betale. *(nijdig AF. Sophie en Ria kijken elkaar perplex aan.)*

SOPHIE: Dat weten we dan.

RIA: Nog één woord en ze loopt weg.

SOPHIE: Dat kan er nu net nog bij nu we gasten in huis hebben.

RIA: Gasten? We hebben een kamer verhuurd. Jij aan een student en ik aan een schilderes. Je moet je niet groter voordoen dan je bent. Zeker niet tegenover iemand als Leen.

SOPHIE: Het is onze plicht een kamer te verhuren als er zo'n gebrek is.

RIA: Ze betalen toch huur.

SOPHIE: Moeten we er dan ook nog geld bij leggen?

RIA (*kattig*): Je hoeft niet op twee blaadjes thee te kijken. Als we Leen kwijt raken zitten we geschoren. Krijg maar eens een ander.

SOPHIE: Dan zal je zelf de handen uit de mouw moeten steken. Ik heb Leen aangenomen en ik zal de boel regelen.

RIA (*nijdig*): Dat heb je nu als je een meid samen hebt. En ik ben niet van plan de tweede viool te spelen.

SOPHIE: Het kan mij niet schelen wat je speelt Ria, maar één kapitein op één schip.

RIA: Dus jij wilt van mij een lichtmatroos maken.

SOPHIE: Toen wij in dit huis naast elkaar gingen wonen en voor het gemak een meid samen namen, heb ik met Frederik alles tot in de puntjes besproken. Ik zou de meid aannemen. Je denkt toch niet dat Leen twee bazen kan hebben hè?

RIA: Tut tut... ik heb nog geen woord met haar gewisseld.

SOPHIE: Heel verstandig.

RIA: Maar als ik het nodig vind wat te zeggen, doe ik dat.

SOPHIE: Heel onverstandig.

RIA (*vinnig*): Verstandig of onverstandig, jij staat niet meer voor de kleuterklas waar je voor je huwelijk stond. En ik laat me niet drillen, zeker niet als het over een huishoudelijke aangelegenheid gaat.

SOPHIE (*valt op de bank*): Oh... ik word nerveus.

RIA: Dat word jij gauw!

SOPHIE: Roep Karel... roep Karel...!

RIA: Sophie... stel je niet aan!

JOSEF (*komt op, gekleed in broek en los hemd*): Goed'n-morg'n mevrouw.

SOPHIE: O dokter... meneer...!

JOSEF: Moeilijkhed'n?

SOPHIE: Ik ben zo nerveus. En alles draait zo. U weet wel...

JOSEF (*gaat naast haar zitten en voelt de pols — schudt „neen" met een glimlach*): Ik heb speciale pill'n. Wacht u maar ev'n. (*gaat af*)

SOPHIE: Tenminste iemand die vriendelijk tegen mij is.

RIA: Niet hatelijk worden.

SOPHIE: Zet de deuren open alsjeblieft.

RIA: Die staan open.

SOPHIE: Dan is het dat. Doe ze dan dicht. Ik kan niet tegen de ochtenddamp. (*Ria haalt de schouders op en sluit de deuren achter*)

JOSEF (*terug met grote fles pillen*): Lat'n we er voorlopig één nem'n. Niet overdrijv'n.

LEEN (*komt op*): Ik loop u overal achterna met me koppie thee.

JOSEF : Dat komt juist van pas. U bent een goed'n fee. (*geeft Sophie de pil en laat haar drinken*) Slikk'n.

SOPHIE: Dank u wel.

JOSEF (*tot Ria*): Ik zal u er ook één gev'n. (*geeft er een*)

RIA: Ik mankeer niets meneer.

JOSEF: Dat kan nog kom'n. Weest u er maar zuinig op. (*gaat af*)

LEEN: Ik zeg maar, we boffe met zo iemand in huis. (*roept*) Meneer... mag ik ook zo'n pil?

JOSEF (*terugkomend*): Vroeg u iets?

LEEN: Zou ik ook zo'n pil magge hebben. Voor als ik ze ook zie draaien.

JOSEF: U kan er wel een krijg'n. Maar lat'n we er geen kruidenierswinkel van mak'n. Lek'n houd'n er een medisch stokpaardje op na. Dat moet natuurlijk niet. Dit zijn zuiver behoedende pill'n. Voorbehoedend'n pillen. Je zou hier kunn'n spreken van routine geneeswijze. De nieuwe theorie is dat er eigenlijk geen gezonde mensen bestaan. Er zijn alleen zieken die het niet weten of het niet will'n wet'n. Het is de taak van de medici die gevaarlijke lusteloosheid wakker te schudd'n.

LEEN (*knikt heftig ja*): Juist juist. Voorbehoeden is als het ware magere Hein terugdrijven.

SOPHIE: Leen...!!

LEEN: Ik bedoel er niks mee. Ik tref wel meer de verkeerde toon.

JOSEF: U maakt grapjes.

LEEN (*uiig*): Nou ja...

JOSEF: Dat mag ik wel. Het is heel goed dat men kan lachen terwijl de mikrob'n veldslagen in je lichaam lever'n.

LEEN: Is dat zo?

SOPHIE: Leen... alsjeblijft!

JOSEF: Het hindert niets mevrouw. Als iemand gewoon zich voordoet zoals ie is, kunnen de dokters het beste de sympton'n waarnem'n.

LEEN: O zo. Als ik dertig jaar jonger was, werd ik ook dokter.

JOSEF: Men wordt nooit dertig jaar jonger. En ik ben nog geen dokter.

RIA (*aarzelend*): Maar u kunt wel al symptonen waarnemen?

JOSEF (*met een lachje*): Och... Ik moet over een paar dag'n al mijn vijfde kind hal'n. Goed'n-morg'n. (*AF*)

LEEN: Wat zo een knapie al meemaakt hè? Maar hij is keurig. Beleefd en keurig. Dat lere ze natuurlijk op het lab.

SOPHIE: Ze helpen.

RIA: Wat?

SOPHIE: Die pillen.

LEEN: Zie je wel mevrouw. Dat is de nieuwe theorie. (*AF*) (*achter*) Meneer...? Nog een vers koppie thee...?!

RIA: Toch moet je oppassen dat zij niet te vrij wordt.

SOPHIE (*vinnig*): Ik zal er om denken.

RIA: Mag ik dat ook al niet zeggen?

SOPHIE: Zeggen wel. Maar hoe? Jij treft wel meer de verkeerde toon.

RIA (*nijdig*): Dat gaat toch wel wat te ver! Wat mankeert jou?!

LEEN (*weer op*): Vergeet ik nog het koppie, mevrouw. (*neemt het blaadje*) Is er iets? U kijkt zo.

RIA: Zou je nu eerst mijn badkamer een beurt willen geven Leen, in plaats van de hele ochtend een vreemde achterna te lopen?

LEEN: Dat is toch gisteren gebeurd?

RIA: Eergisteren.

LEEN: Ik heb maar twee handen aan me lijf en die staan niet stil. En een badkamer doe je één keer in de week.

RIA: Maar dan niet op donderdag.

LEEN: D'r lage twee peuke segaar, daarom dee ik hem op donderdag.

RIA: Je hoeft niet kwaad te worden als ik wat zeg.

LEEN: Ben ik niet. Ik ben nooit kwaad. Wel kribbig. Me lichaam staat nooit een minuut stil. Maar goed... ik zal de badkamer doen. Dan mot u zelf maar de bedden opmake mevrouw Sophie. (*AF*) (*achter*) Meneer...! Ik kom er an met me koppie thee...!

SOPHIE: Hoor ik goed? Zelf de bedden opmaken? Nou nog mooier. En ze weet dat ik niet kan bukken met die lage bedden. Dan kom ik niet meer overeind.

RIA: Dan zegt ze dat expres om je te treiteren.

SOPHIE: Om mij te treiteren? Het komt alleen omdat jij haar opdrachten geeft die niet te pas komen. Twee keer de badkamer, wat lijkt dat wel.

RIA: Daar ben ik aan gewend. Als ik een bad neem, wil ik in een schoon bad. Niet in een modderpoel.

SOPHIE: Dan moet je Frederik leren z'n rommel op te ruimen.

RIA: Als je niet zoveel ouder was dan ik, zou ik wat anders zeggen.

SOPHIE: Wat in en in laag bij de grond om mijn leeftijd er bij te halen. Als je dat weer doet, praat ik niet meer met je.

RIA: Onzin. Jij bent verwend, door je man, die goeierd. Bij hem kun je die flauwekul van nerveus worden wel uithalen. Ik trap er niet in. Nou weet je het meteen.

SOPHIE: O... o...!

RIA: Weer nerveus? Neem nog een pil. (*AF*)

LEEN (*opkomend*): Was er verschil van mening mevrouw Sophie? Komt in de beste famijles voor. Niks van an trekke.

SOPHIE: Zij weet dat ik niet kan bukken. (*Leen stroopt de mouwen op*) Wat ga je doen?

LEEN: Rause.

SOPHIE: Wat is dat?

LEEN: Met vim. En hoe!

SOPHIE: Maar je weet dat ik...

LEEN: Niet bukke kan. Dat weet ik.

SOPHIE: Als je dan eerst even de bedden doet...

LEEN: Mevrouw Sophie, lissen to me... ha ha, dat rijmt. Dat is Engels.

Van de Engelse les in de radio. Je neemt er wat van mee zeg ik maar. Mevrouw Sophie, moet u luisteren. Er is me opgedrage da'k de badkamer mot doen. Ik heb één lichaam en twee hande. Nou kan het zijn, ik zeg, nou kan het zijn, dat ik opschiet in het bad, dan zal ik nog es zien hoe ik het kan fikse dat u niet hoeft te bukke. Me hart is goed genoeg. Maar het zal wel zo zijn, dat als ik eenmaal aan die kant ben, dat ze nog meer werrekies heb. Dat was de vorige keer ook zo. Ik heb maar niks gezegd omdat ik heel goed anvoel hoe u de zenuwe krijgt. Maar werrekies heb ze prompt.

SOPHIE: Hoe kan dat nu? Zij zegt dat ze nog nooit een woord tegen je heeft gesproken.

LEEN: Zo. Zegt ze dat? Wat kenne vrouwen toch liege hè? Nou... u weet, ik ben op uw hand, maar ik zal maar niet zeggen wat ze dan wei heeft gezegd. Dan komt u vandaag niet meer van die kannepé af.

SOPHIE: Bedoel je...? O Leen... ze heeft toch niet geroddeld?

LEEN: Wat heet roddele... onder vrouwen, mevrouw?

SOPHIE: O... Leen...!

LEEN: Late we eerlijk zijn mevrouw... Wat voor vim mot ik eigenlijk gebruike? Haar vim, of de gezamelijke?

SOPHIE: Haar vim of de gezamelijke? Haar vim natuurlijk!

LEEN: Nou ja, ik vraag het maar. Want één peuk was van uw man. Ze hebbe samen in de badkamer van mevrouw Ria staan prate. Over het visse. Over een bepaald soort deeg waar ze vlug in happe. Daarom heb ik de badkamer een extra beurt gegeve. Omdat uwes man Karel er bij betrokke was.

KAREL (*komt op met hengel enz.*): Ik heb een nieuw simmetje aangelegd.

SOPHIE (*vinnig*): En nieuw deeg.

KAREL: Ja... nieuw deeg ook. Als ze nu niet happen. Wat heb jij Sophiekind? Uit je hum?

SOPHIE: Noem me geen kind.

KAREL: Nou ja... bij wijze van spreke natuurlijk.

SOPHIE: Ga jij maar vissen. Ik blijf wel met het werk zitten.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto